

ÎNCHEIERE

17 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Rașco Oleg,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Rașco Oleg împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Fashion Shoe Distribution” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la restituirea contravalorii produsului, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Rașco Oleg și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 28 septembrie 2015 prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 18 iulie 2014, Rașco Oleg a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL cu privire la restituirea contravalorii produsului, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 26 aprilie 2014 împreună cu soția au cumpărat o pereche de pantofi pentru bărbați, culoare bleumarin, art.JV4694 42-N, mărimea 41, „OTTER” țara de producere Portugalia, din magazinul ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL, amplasat în complexul comercial „MallDova”, pentru care a achitat suma de 1 629 lei, fapt ce se confirmă prin bonul fiscal din 26 aprilie 2014.

Pantofii au fost procurați în calitate de cadou pentru feciorul Rașco Ilia, care absolvi-se Liceul „Mihai Viteazul” și urma să participe și respectiv, să încalțe pantofii la balul de absolvire.

Indică că, Rașco Ilia a încălțat pantofii de câteva ori, iar aproximativ la data de 23 mai 2014, a nimerit sub ploaie și a observat că pantofii s-au decolorat, iar șosetele s-au vopsit în culoare pantofilor.

Astfel, imediat s-a adresat cu o reclamație vânzătorului, ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL, și prezentând bonul de casă și pantofii pentru examinare a solicitat restituirea contravalorii pantofilor.

Menționează că reclamația depusă a fost înregistrată la 25 mai 2014 sub nr.14, iar prin răspunsul nr. 14 R din 04 iunie 2014, pîrîtul a respins reclamația expediindu-i totodată, Raportul de expertiză nr.04-133 din 04 iunie 2014, prin care s-a constată că

nu s-au depistat defecte de materiale sau încălcări de confecționare, care ar afecta caracteristicile funcționale și de purtare ale încălțăminteii conform destinației. Deteriorarea ansamblului superior reprezintă uzură mecanică provocată în procesul de exploatare și de îngrijire a încălțăminteii. Defectul nu este de producere și nu poate fi imputat producătorului sau vânzătorului.

Indică reclamantul că considerînd răspunsul pîrîtului neîntemeiat și nefiind de acord cu Raportul de expertiză nr.04-133 din 04 iunie 2014, s-a adresat către Camera de Comerț și Industrie RM, care prin Raportul de expertiză nr.0360914 din 17 iunie 2014 a stabilit faptul existenței defectului vopsirii pantofilor cumpărați de la pîrît.

Astfel, la data de 24 iunie 2014, s-a adresat cu o reclamație repetată către pîrît, și prezentînd Raportului de expertiză nr.0360914 din 17 iunie 2014 a solicitat restituirea contravalorii pantofilor și rambursarea cheltuielilor de efectuare a expertizei, în totala a sumei de 1 948,6 lei.

Însă, prin răspunsul nr. 17 R din 08 iulie 2014, pîrîtul a refuzat admiterea pretențiilor.

Susține că conform prevederilor pct. 21 al Hotărîrii Guvernului RM nr.1465 din 08 decembrie 2003 în cazul în care consumatorul nu este de acord cu rezultatele examinării reclamației sau i s-a refuzat satisfacerea ei, el este în drept să se adreseze organelor abilitate cu funcții de protecție a consumatorilor sau, conform procedurii civile, în instanța de judecată, anexînd la petiție copia răspunsului vânzătorului.

Invocă în susținerea poziției sale prevederile art. art. 6 lit. c), 9 lit. a) și i) din Legea privind protecția consumatorilor nr.105 din 13 martie 2003, potrivit căroră orice consumator are dreptul la remedierea sau înlocuirea gratuită, restituirea contravalorii produsului, serviciului ori reducerea corespunzătoare a prețului, repararea prejudiciului, inclusiv moral, cauzat de produsul, serviciul necorespunzător. Vânzătorul este obligat să se asigure că produsele oferite spre comercializare sînt inofensive și corespund cerințelor prescrise sau declarate și să răspundă pentru prejudiciul cauzat de produsul necorespunzător, pe toată durata de funcționare sau a termenului de valabilitate stabilite, cu condiția respectării de către consumator a regulilor de transport, depozitare, păstrare, utilizare și consum.

Precum și art. 20 alin. (4) și (5) din aceeași Lege, care stipulează că prejudiciul moral cauzat consumatorului de către producător, vânzător, prestator prin încălcarea drepturilor lui prevăzute de prezenta lege, precum și de alte acte normative, se repară în mărimea stabilită de instanța judecătorească. Prejudiciul moral se repară indiferent de repararea prejudiciului material cauzat consumatorului.

Astfel, indică reclamantul că pîrîtul prin vânzarea produsului necalitativ precum și prin refuzul de a restitui contravaloarea produsului, i-a cauzat un prejudicial moral considerabil, întrucît pantofii au fost cumpărați în calitate de cadou feciorului care urma să-i poarte la petrecere de absolvire a liceului, însă, din motiv că încălțăminteii cumpărată a fost nepotrivită, iar dînșii au fost în imposibilitate să procure o altă pereche de pantofi, feciorul nu a mers la petrecere.

Indică că acest incident a subminat autoritatea dînșilor față de copilul său, feciorul i-a învinuit pe ei de faptul că l-au lipsit petrecere de absolvire cu colegii.

Solicită, încasarea contravalorii pantofilor în sumă de 1 629 lei, repararea prejudiciului moral în mărime de 25 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 28 septembrie 2015 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată. Totodată, a fost încasat de la Rașco Oleg în

beneficiul ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL cheltuielile de judecată sub formă de cheltuieli pentru efectuarea expertizei în sumă de 450 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2016, a fost respins apelul declarat de Rașco Oleg și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanțele de judecată, cu referire la prevederile art. art. 158 alin. (6) CPC și art. 12 alin. (1) din Legea cu privire la expertiza judiciară care reglementează raportul de expertiză și instituțiile de expertiză judiciară au dat apreciere critică celor două Rapoarte de expertiză și anume Raportul de expertiză nr. 04-133 din 04 iunie 2014, întocmit de SRL „Roman-Expert” la cererea ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL și Raportul de expertiză nr. 0360914 din 17 iunie 2014, întocmit de Camera de Comerț și Industrie, la cererea lui Rașco Oleg, și au conchis că concluziile Rapoartelor de expertiză respective se contrazic reciproc, nu au fost ordonate de instanță și nici nu au fost efectuate de experții instituțiilor specializate de stat sau de experții particulari incluși în Registrul de stat al experților judiciari atestați, potrivit normelor legale.

Totodată, instanța de apel remarcând prevederile art. art. 13 alin. (1) și (2), 14 alin. (3) din Legea privind protecția consumatorilor, pct. pct. 3, 5 din Hotărârea Guvernului nr. 1465 din 08 decembrie 2003 cu privire la aprobarea Regulilor de înlocuire a produselor nealimentare și a termenelor de garanție și explicațiile specialistului Șender Galina, audiată în cadrul examinării cauzei, care a declarat că nu au fost depistate defecte de materiale sau încălcări de confecționare care ar afecta caracteristicile funcționale și de purtare a încălțăminte conform destinației, a conchis că prima instanță corect a ajuns la concluzia respingerii pretențiilor înaintate de Rașco Oleg cu privire la contravalorii pantofilor în sumă de 1 629 lei.

Concomitent, instanța de apel cu referire la prevederile art. 20 alin. (4), (5) și (6) din Legea privind protecția consumatorilor, ce reglementează repararea prejudiciului, a considerat că prima instanță întemeiat a reținut ca fiind declarative și neprobate argumentele lui Rașco Oleg în susținerea pretențiilor de recuperare a prejudiciului moral, concluzionând că reclamantul nu a prezentat careva probe pertinente, concludente și utile care ar indica asupra faptului cauzării prejudiciului moral de către ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL sau întinderea sumei acestui prejudiciu.

La fel, instanța de apel, prin prisma art. art. 94, 95 alin. (1) Cod civil, a găsit drept întemeiată și soluția primei instanțe în partea încasării din contul lui Rașco Oleg în beneficiul ÎCS „Fashion Shoe Distribution” SRL, cheltuielile de judecată sub formă de cheltuieli pentru efectuarea expertizei în sumă de 450 lei.

La 13 iunie 2016 Rașco Oleg a declarat recurs împotriva deciziei instanțe de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu remiterea pricinii spre rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel contrar prevederilor art. 390 alin. (2) CPC, nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel și nu a indicat toate motivele respingerii apelului declarat.

Astfel, susține că instanța de apel a lăsat fără apreciere temeiului invocat în cererea de apel precum că prima instanță nu a purces la studierea susținerilor orale și nu a oferit părților posibilitatea de a se expune în cadrul susținerilor orale referitor la obiectul acțiunii, fapt ce rezultă atât din procesul-verbal al ședinței de judecată din 28 septembrie 2015 cât și din înregistrarea audio a ședinței de judecată.

Or, acest fapt a influențat la legalitatea hotărârii pronunțate, deoarece părțile au fost lipsite de posibilitatea de a analiza probele cercetate în cadrul dezbaterilor judecătorești și de a prezenta poziția generalizată pe marginea cauzei.

Totodată, indică recurentul că instanța de apel în cadrul examinării cauzei nu a aplicat normele de drept materiale care urmau a fi aplicate, a apreciat arbitrar probele prezentate la materialele pricinii și nu a verificat circumstanțele ce țin de calitatea produsului vândut de intimat, iar reținând concluziile specialistului Costin Vera a lăsat fără apreciere faptul că specialistul nu a confirmat prin nici un mijloc de probă deținerea cunoștințelor speciale în domeniul tehnologic confecționării articolelor din piele, sau în lipsa unei astfel de confirmări concluziile respective nu au valoare juridică și urmează a fi respinse.

La 02 august 2016, SRL „Fashion Shoe Distribution” a depus referință la recursul declarat, în care a invocat caracterul neîntemeiat și abuziv al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din materialele cauzei copia deciziei instanței de apel din 16 martie 2016 a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la data de 19 aprilie 2016, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire nr. 18373-4 (f.d. 123).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 13 iunie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Rașco Oleg este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Sub acest aspect, Colegiul apreciază critic argumentele recurentului cu referire la faptul că conform procesul-verbal al ședinței de judecată a primei instanțe din 28 septembrie 2015 și înregistrării audio a ședinței de judecată, prima instanță în cadrul examinării cauzei nu a purces la stadia susținerilor verbale.

Or, faptul că în procesul-verbal al ședinței de judecată nu este indicată faza trecerii la susținerile verbale nu constituie temei de casare a hotărârii contestate și nu indică la netemeinicia sau ilegalitatea soluției adoptate de instanță.

Cu atât mai mult cu cât, din înregistrarea audio anexată la materialele cauzei a fost imposibil de verificat faptul în sensul invocat, iar Rașco Oleg nu s-a folosit de dreptul de a prezenta observații asupra procesului-verbal în condițiile art. 275 alin. (6) CPC cu indicarea inexactităților și motivele pentru care îl consideră incomplet.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Rașco Oleg nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Rașco Oleg asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Rașco Oleg ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Rașco Oleg se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Mariana Pitic